

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Carolo Burgundiorum Duci, quàm malè cesserit consilium Politicu[m]?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

pacem opponebat, qua stante, nihil esse quod timeretur; re autē vera, vt periculo tutus coronam conseruaret. Sed cū ea indignissimus esset, consilium à ciuili humanaque ratione profectum, Deo que inuisum, ac rationi aduersum, malè illi cessit: nam regno & oculis orbatu miserè mortuus est, regnumque adeò debile armis praesidijsque nudum, Roderico successori reliquit, vt Mauris Hispaniam oppugnantibus perfacile fuerit illud expugnare, & subiugum mittere; Deo etiam à Regis & regni peccatis poenas debitas, acerbissimo hoc imperio miseraque & diuturna multorum annorum seruitute, reponente. Hæc post Rodericum Archiepiscopum Toletanum, & Marianam Ribadeneira.

Qui deinde ex Philippo Comineo subiungit aliam de Carolo Burgundiorum Duce historiam, cui, ob consilium (in tradendo Ludouico Luxemburgensi Comite, quem in suam fidem receperat) Politicum, nihil prosperè successit, sed calamitas alia super aliam addita est, tandemque victus ab Heluetijs atque ad Nanceium miserimè trucidatus est. Æquè infelicem exitum habuit Ludouicus Sfortia Mediolani Dux caueæ ferreæ inclusus, relicto varo admodum documento Principibus istis, qui in suis consilijs priuarum commodum diuinis legibus anteferebant. Sed illud nos propius attingit, quod est Ioannis Friderici, Saxonie Ducis. Hic (vt a fide dignis accepti, ait Ribadeneira) miro desiderio tenebatur familiam Austriacam Imperatoria dignitate spoliandè, quòd sensim videretur quasi hereditario iure possideri. Quod suum desiderium cū vocato ad se Martino Lutero communicasset, auctor fuit Duci, Religionem vt mutaret, si Imperium mutatum vellet. Accepto & approbato hoc consilio Lutherum sibi adiunxit concepta nequitia aptissimum instrumentum, eiusque impiam sectam aluit, errores fouis, fidem Catholicam in sua diuisione euertit; neque his contentus, iure humano posthabito, in Carolum quintum Imperatorem ac Dominum suum, arma sumpsit, & vt Germania exturbaret, omnes machinas admouit. Sed insanum hoc consilium, stultamque prudentia humana rationem elusit euentus. Nam profligatis copijs victus captusque, & dominatu, & Electoris potestate priuatus est: quam in Mauricium Ducem, Ioannis Friderici patruulem, eiusque familiam Imperator transtulit; in qua in praesens usque tempus persenerat. Pluribus autem antè annis, immo saeculis, simile

X x x

quid

VI.
Iacob. Meyer
lib. 17. Annal.

Franc. Guich.
lib. 3. & 4.
histor. Ital.
Paul. Iouius
lib. 4. Elog.
milit.
Petr. Ribad.
lib. 1. cit. 15.
de Princ.
Christiano.

Baron. to. II.
An. 1011. n. 9.

quid eidem Saxoniam contigisse narrat è Chronico Sclavorum Hel-
moldi Cardinalis Baronius. Anno decimo regni Henrici Germa-
niae Regis mortuus est Dux Saxoniam Benno, vir tantae virtutis,
quantae nobilitatis, neque provinciae suae magis, quam Ecclesiae
ac religionis custos & defensor. Huic in principatu haeres succes-
sit Bernardus filius; qui ut à pietate, ita etiam à felicitate pater-
na longè diuertit. Ex eo enim tempore, quo Dux Saxoniam factus
est, regioni illi numquam defuit discordia, perturbatio, tumultus.
Dux quippe Henrico Imperatori rebellare ausus, totam secum ad
rebellandum Caesari traxit Saxoniam. Nec satis ei fuit humanae
aduersari potestati, etiam in Superos arma mouit. Siquidem in-
ipsum Christum se erigens, omnes Saxoniam Ecclesias terruit, atque
turbauit; praecipuè verò illas, quae in rebellionem in illius malitiam
consentire noluerunt. Super hæc Bernardus tam paternae quam
auitae affectionis erga Sclauos oblitus, incredibili auaritia gentem
Winulorum crudelissimè oppressit, atque ad Paganismi necessita-
tem adiecit. Illo enim tempore Sclavorum dominio potiti sunt
Theodoricus Marchio & Dux Bernardus, illo quidem Orienta-
lem, isto autem Occidentalem provinciam possidente, quorum
culpa Sclauos coegit fieri fidei desertores. *Rudes adhuc in fide Gen-
tilium populos, quos optimi quondam Principes cum magna lenitate fo-
uerant, temperantes rigorem his, quorum propensius insisterent saluti,
isti tanta crudelitate insectati sunt, ut excusso tandem seruitutis iugo li-
bertatem suam armis defendere cogentur.*

VII.

Petr. Ribadé.
l. 1. de Princ.
Christ. c. 19.
Idem cod. lib.
l. cap. 15.

Galliam etiam infecerat haeresis Vigilanti, cum validus Francorum
exercitus irruptionem in eam fecit. Atque eos ipsos Francos magna re-
ligionis incuria ceperat, cum Normanni bello victos domuerunt. Fran-
ciscus primus, & Henricus secundus eius filius, Gallia reges, quamuis
Christiani, & Catholici principes, cum atrox ac funestum bellum aduer-
sus Carolum V. Hispaniarum regem gererent, humana potius, quam
diuina providentia in consilium vocata; ille, Turca sibi foedere adiuncto,
instructissima perfidi hostis classe maritimas oras Carolo parentes excu-
sionibus infestauit; hic admissos in belli societatem Germanos Principes,
quos Protestantes vocant, in eundem conatu & animis armauit, ut
etiam Gallia Historici scriptis prodiderunt. Verum quis ex eius generis
foederibus fructus? Nullus, praeter dedecus, & publicam offensionem.

Genebrard.
in Chron.
c. 4. An. 1548.

Nama